

[Bilgrav-Nielsen]

fund siden 1949, hvad NATO-medlemskabet betyder for forsvarsviljen i befolkningen og for hele velfærdssamfundet. Og man stiller det spørgsmål, om det er realistisk at forestille sig et alternativ til NATO. Endelig er der et – tror jeg – vigtigt indlæg om NATO og den tredje verden. Det lyder vældig godt, og vi kan støtte, at det bliver undersøgt og behandlet i denne bog, men når vi ser sammensætningen af de mennesker, der skriver i denne bog og besvarer disse spørgsmål, kunne vi med præcis den samme begrundelse som den, der er det konservative folkepartis for at stemme imod FN-forbundet, sige, at dette har slagside. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker at konstatere, at der også må være plads til med støtte over finansloven at udgive synspunkter, som ikke nødvendigvis dækkes af et politisk flertal i befolkningen, og vi mener i øvrigt, at man kunne finde andre punkter på finansloven, hvor dette måske endnu mere grelt er tilfældet.

Endelig skal jeg til sidst sige, at der er en post på finansloven – et af regeringens ændringsforslag – som vi må stemme imod, det er ændringsforslag nr. 155, hvorefter man ønsker at reducere lån til udviklingslandene med 39½ mill. kr. Formålet, som man vil bruge besparelsen på 39½ mill. kr. til, nemlig at der i Danmark kan modtages flere flygtninge, og at Danmark vil få råd til at afholde en kvindekonference, er vi tilhængere af, men vi er ikke tilhængere af, at det skal gå ud over bevillingerne til u-landene. Det er også en principiel holdning, som gør, at vi kommer på tværs af en række af de forslag, som er stillet navnlig af venstre og konservative om at skære ned på u-landsbevillingerne. Vi anser u-landshjælpen for at være en del af dansk sikkerhedspolitik – oven i købet en meget vægtig del – og vi forstår ikke de holdninger, der giver sig udtryk i, at når man sparer 100 mill. kr. på forsvaret, er man også nødt til at spare 100 mill. kr. på den anden del af sikkerhedspolitikken, nemlig u-landsbevillingerne. Det bygger efter vor opfattelse på en holdning, som vi i hvert fald ikke deler.

Om de afstemninger, der nu kommer i forbindelse med ændringsforslag om EF, og de ændringsforslag, der kommer om forsvaret, skal jeg gøre nogle få bemærkninger. Der er medlemmer i den radikale gruppe, som vil afholde sig fra at stemme ved disse afstem-

ninger. I øvrigt er det den radikale gruppes opfattelse med hensyn til forsvaret, at man naturligvis ikke pr. 1. januar 1980 kan nedlægge det danske forsvar, som et af forslagene er udtryk for, og det ønsker vi naturligvis ikke at stemme for; det må vi stemme imod. Men vi har ikke på dette punkt givet udtryk for vores holdning til en fremtidig forsvarsordning. Vi går ud fra, som meddelt, at der kommer forslag til behandling om denne sag, og da vil vores holdning finde udtryk.

Til slut skal jeg sige, at jeg håber med disse bemærkninger at have anbefalet tilstrækkelig klart de få ændringsforslag, som det radikale venstre har stillet, og som vi håber vedtages.

Arne Melchior (CD):

Så stærkt jeg kan, og så tit det har været nødvendigt – og det er ikke sjældent – har jeg forsøgt at dæmme op for den trang og tendens, der er blevet til at sammenligne Danmark med en forretning. En stat, et samfund, en nation kan naturligvis ikke drives efter de principper, der gælder i et firma, i en forretning, men det betyder ikke, at alle ord med sammensætningen »forretning« plus et ord mere bør være at forkaste. Vi har jo en forretningsorden, og vi kan også udmærket have en forretningsgang – nej, vi bør have en forretningsgang, som gør det muligt at behandle sagerne også i familien Danmark på en rimelig måde.

Jeg må som nyt medlem af finansudvalget mene – og jeg tror ikke, at nogen i denne sal kan mene andet – at den forretningsgang, den praksis, den fremgangsmåde, der er benyttet i folketingets arbejde i dette efterår, er utilstedelig og umuliggør en virkelig saglig behandling af tingene.

Nu har vi lagt finansåret om, og det vil sige, at det ikke vil være helt ualmindeligt, at medlemmer i finansudvalget udskiftes pr. oktober, hvor der altså er 3 måneder til at færdiggøre en finanslov. Når der så ydermere udskrives valg til den 23. oktober 1979 og et nyt folketing bringer adskillige partier i den situation i begyndelsen af november 1979 at skulle nybesætte deres poster i finansudvalget, fordi nogle tidligere medlemmer ikke er blevet valgt og nye folk er kommet til i gruppen, bliver der altså nogle få uger til at sætte sig ind i dette kæmpemæssige